

Rubrika spoločenského správania

Ako vyjadriť kompliment alebo kritiku. Kompliment je prejavom zdvorilosti. Za kompliment sa považuje neprehnaná lichôtko.

Ak chceš niekomu urobiť poklonu, povieš mu niečo milé, aby si vytvoril priateľskú atmosféru. Na každom človeku je čo pochváliť alebo čo obdivovať.

Ak na niekom niečo uznávaš, nemusíš sa šmajchlovať, ale môžeš sa vyjadriť presne. Nemusíš sa vyjadrovať ako človek, ktorého slovnú zásobu tvorí stovka zmrzačených slov typu „cool“, „špica“ a podobne. Môžeš celými vetami vyjadriť to, čo naozaj cítiš alebo si myslíš. Môžeš napríklad povedať: „Bol to naozaj pekný večer! Ďakujem!“ Alebo: „Páči sa mi, ako si ostrihaný!“

A ak si natrénuješ, že chvála sa nemusí vyjadriť otrepanými frázami, ale dokážeš presne vyjadriť, čo považuješ za dobré a správne, tak môžeš takto vyjadriť aj svoju kritiku, „tak ako sa sluší“.

Kritizovať musíš konkrétne. Ak chceš napríklad kritizovať, že tvoj sused v lavici neustále používa tvoju ceruzku, tak by sa tvoja kritika nemala týkať jeho osoby, ale len jedinej vlastnosti tohto spolužiaka. Nekritizuj teda svojho suseda, ale jeho ceruzkokleptomaniu: „Nechaj, prosím ťa, moju ceruzku na pokoji!“

Kritiku musíš vysloviť! Neprehŕtaj ju, ale vyslov ju! Budeš sa stále a stále stretávať s tým, ako ťažko padne ľuďom povedať nie a vyjadriť rozumnú kritiku. Možno preto, že sú zbabelci, ale predovšetkým preto, že nenachádzajú tie správne slová. Sú to mučivé dôsledky, keď niekto neustále v sebe dusí nevyslovenú kritiku. Človek je roztrpčený, namrzený a uštipačný.

Zádrapka a frflanie sú skreslené formy kritiky. Takže stále treba trénovať nie len kompliment, ale aj konkrétnu, priateľskú a pokojnú kritiku iných.

Lubomíra Maťovčíková

TOPÁNKY

Vždy, keď som prechádzal ulicami mesta pozeral som sa do výkladov obchodov, kde boli vyložené nové tovary. A keďže som sa

práve vrátil z vojny potreboval som si čo - to kúpiť, najprv oblek a topánky. To čo som nosil pred vojnou, jednak už bolo uchodené či zodrané. Pred vojnou som si nič nové nekupoval, lebo som nemal istotu či sa z vojny domov vrátim. Nie preto, že by som zahynul, ale sa mohlo ľahko stať, že sa v Čechách zalúbim a ostanem tam, keď som doma žiadnu lásku nemal. Nechýbalo tomu veľa a skoro sa tak stalo. No túžba po domove, rodičoch a súrodencoch bola tak silná, že som sa pred vianocami objavil doma. Radosť bola neopísateľná, keď sme si všetci ôsmi zasadli k vianočnému stolu. Celý stôl bol plný dobrôt, ktoré bývali len raz do roka. Okrem rozvonievajúcej kapustnice s klobásou nechýbali ani opekance s tvarohom, domáce zákusky, oblátky s medom, jabĺčka, orechy a chutné tvarožníky a neposlednom rade rajnička so slivovicou hriatou na masle, ktorá bola otcovou špecialitou. Peniaze boli na stole pod obrusom. Môžem sucho povedať, že tých dobrôt mohlo byť aj viac, ale v tom čase sme mali malý stôl. Vianočnú náladu narušila malá epizóda, keď mama urobila otcovi medom križ na čelo. Môžem, ale povedať že to pomohlo. Otec bol od tých čias oveľa lepší. Keď som mu povedal, aby nalial z tej hriatej vôbec sa nepriečil.

Keď sviatky pominuli vrátil som sa späť do ulíc mesta, aby som si kúpil to, čo som si zaumienil. Pri jednej takejto prechádzke som zbadal v jednom výklade topánky, ktoré sa mi na prvý pohľad zapáčili. Vošiel som

do predajne a požiadal som predavačku, aby mi tie topánky ukázala. Povedala mi, že sa to topánky z poslednej zásielky a tie vo výklade sú posledné. Keď som jej povedal, že si ich beriem a spýtal som sa aká je to veľkosť, ale topánky boli o číslo väčšie ako som potreboval. Povedala mi, že aby som prišiel o týždeň, keď dostanú novú zásielku tovaru. Čakať týždeň sa mi nechcelo a pomyslel som si, že dokonca tento vzor nemusí predajňa dostať, tak som si tie topánky predsa len kúpil. Pomyslel som si na to, čo som počul, že chlap v malých topánkach vydáva smiešne. Hneď v prvú nedeľu som sa vybral do kostola, samozrejme v nových topánkach. Bol som zvedavý či si niekto moje nové topánky všimne. A veru jedna dievčina si to všimla a dodnes neviem či sa jej páčili moje nové o číslo väčšie topánky a či ja. No od tých čias sme sa často stretávali. Keďže som topánky nosil často bolo to na nich vidno. Darmo som ich krémoval veľmi to nepomohlo. Topánky starli. Na nové som nemal a zbadal som tiež, že dievčina stráca o mňa záujem. A čo ma naisto vyviedlo z miery bolo, keď som videl moju dievčinu s iným, ktorý mal také isté topánky ako ja, no s tým rozdielom, že boli nové a mojej pozornosti neušlo ani to, že boli aspoň o dve čísla väčšie.

Dnes darmo chodím po obchodoch, také topánky sa už nevyrábajú. V blízkej dobe sa mám zúčastniť jedného stretnutia, kde bude aj tá dievčina, ktorej sa moje nové topánky páčili. Mám priateľa, ktorý je ochotný také topánky vyrobiť, keďže je obuvník, no potrebuje vzor. Týmto prosím čitateľov, ktorí vlastnia staré topánky, nech mi oznámia kde si môžem pre ne prísť. Môžu byť aj o dve čísla väčšie. Za staré topánky som ochotný dať s radosťou staré peniaze čo mi po výmene ostali.

Ďakujem JSK 10/14

(pokračovanie z Králičana č. 3/08)

Ano kampaň na rozvoj cestovného ruchu sa ujala perfektne. Meno občianov turistov bolo možno bezdomovci. Prijali našu ponuku a počas zimy využili našu pohostinnosť a prezimovali v našom vchode do Králickej tiesňavy, kde sa zima začala zariaďovať aj svojimi prázdnymi. Pozrite sa bližšie na fotku. Napad sa mal. Blahoželám.

